

De lucht is ondertusschen wat opgeklaard. Wel drijven nog zware wolken met vliegende vaart voorbij, maar 't is los-werk, 't zijn geen dicht opeengestapelde lagen, geen banken meer. De sterren flikkeren met fel schitterenden glans en verspreiden een zwak licht, dat alleen voldoende is de zwarte massa van het scheepje op den stroom te onderscheiden, niet om het nauwkeurig te zien.

— „Kijk dat ding eens hobbelen. 't Is wonder, dat de kettingen 't houden. Ze hebben een noodanker uitgebracht heb ik van ochtend gezien. Als ze niet voortmaken slaan ze van hun ankers en komen ze aan den overkant tegen den dijk op 't gors. Over de Scholleplaat gaan ze met dit water glad heen. Terug zou 't lastiger gaan. 'k Wou, dat de sloep hier in de buurt was, dan konden we er met de lui over praten. — Wat dunkt jullie van 't plan?” wendt Molm zich tot de overige visschers die een paar passen verder huiverend en zwijgend de rivier op staren.

— „'t Is een onbegonnen werk om de haven in te komen!” bromt een schelpenvisscher die wat achteraf staat.

— „'t Is toch nòg gewaagder buiten te blijven!” voegt een ander er dadelijk bij. „Daar zijn ze vast voor de garnalen!”

— „Daar komt iemand van de stad naar ons toe!” zegt plotseling een der anderen en in gespannen verwachting kijken allen den naderden man tegemoet, 't Is jonge Krelis.

„Zeevang vraagt of jullie niet een lijntje wilt nemen? 't Is hard werken tegen den stroom op, die uit de rivier hier in de haven komt met de ijsbrokken. Strakjes valt er voor de roeiers toch nog genoeg te doen en dus moeten we de krachten sparen. Als jullie nu een lijntje neemt, dan komen we gemakkelijk aan de Hoofden, om bij de hand te wezen als 't moet. Hij heeft ook gevraagd, of je aan de kof wil seinen, dat hij òp moet varen en probeeren moet de haven in te komen. Hij heeft van middag met den stuurman afgesproken, dat we een lantaarn heen en weer zouden zwaaien onder het vuurbaken, als hij de ankers moet lichten. Zorg jij daar voor Bertus. Jij, Molm moest maar de baas wezen en ieder zijn post aanwijzen; daar zal wel geen mensch op tegen hebben, meende de ouwe.”

Een goedkeurend gemompel toont, dat iedereen met de schikking tevreden is.

Rustig en vast treedt Molm op de overigen toe.

„Jullie moet dan maar aan de lijn! De lui die 't grootste gezin hebben en anderen, die 't minst gemist kunnen worden. Ik geloof, dat ze in de sloep geen zwemgordels hebben. Ga jij even bij den havenmeester aan, die heeft de groote, de nieuwe van de maatschappij in bewaring. Zeg, dat Zeevang je stuurt. Hij zal wel bij den veerman in huis wezen, maar zijn vrouw zal ze wel geven. Haal de lijn maar uit mijn schuit, de knecht is er op, zeg dat hij de nieuwe geven moet.”

De beide afdeelingen scheiden en begeven zich met haastige schreden ieder naar de plaats, waar het werk wacht. Met moeite trekt de eerste troep de sloep door de aandringende schotsen uit de binnenhaven, naar de buiten-